

[Aksel Larsen.]

venstre og gennemtvinge 21 års valgrets-alder såvel ved menighedsrådsvalg som ved kommunale valg.

Der var ingen som helst forbehold i disse erklæringer, tværtimod var erklæringerne endda meget stærke og kategoriske. De var lige så kategoriske som den erklæring, socialdemokratiets formand og ordfører fremsatte i forfatningskommissionen om, at hans parti under ingen omstændigheder, til intet tidspunkt, på ingen vilkår ville gå med til en ny forfatning, medmindre der stod 21 års valgretsalder i den.

Alligevel kommer man nu her med en omtrykt betænkning fra udvalget og foreslår, at valgretsaldern ikke skal være 21 år men 23. Vi vil stemme imod dette ændringsforslag og fastholder forslaget om 21 års valgretsalder. Vi giver intet som helst for den snak, man offentligt har serveret om, at ved at fire på dette område sikrer man, at vi får en demokratisk grundlovsrevision. Det sikrer man sig aldeles ikke. Det afhænger nemlig af en utallig mængde hvis'er. Partierne vil søge at nå til enighed om en forfatningsrevision, vel at mærke efter de kommunale valg i 1950. Det er alt, hvad man har aftalt. Det står hen i det uvisse, om man når til en forfatningsrevision. Det står hen i det uvisse, om man ikke forinden snubler afgørende over de utallige forhindringer, der findes på vejen.

Det sikre er, at hvis man havde gennemført 21 års valgretsalder til menighedsråd og de kommunale råd, så ville — for at tale i den høje handelsministerielle jargon — løbet være kørt. Såsnart man havde haft de første valg med 21 års valgrets-alder, såsnart vælgerne havde set, at ikke alene var verden ikke gået under, men Danmark bestod til trods for, at 21-årige havde fået lov at stemme, så ville modstanden mod 21 års valgretsalder til rigsdagsvalgene nødvendigvis smuldre bort, hvilket iøvrigt det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard på et møde for ikke så lang tid siden meget sagkyndigere og meget bedre end jeg har bevist. Hvis man havde stået fast på de 21 år, så havde man banet vej for en demokratisk forfatningsrevision med 21 års valgretsalder også til rigsdagen, og derfor burde man have gjort det. Man har ikke gjort det, og det første resultat af det

forlig, der er sluttet, ser vi her. Vi ser her, at det eneste absolut sikre er, at nu får vi ikke den 21 års valgrets-alder, som den høj-tærede kirkeminister ved lovforslagets første behandling lovede, men nu får vi en højere valgrets-alder, 23 år. Vi vil ikke være med til dette snyderi overfor ungdommen, og derfor stemmer vi imod det pågældende ændringsforslag.

Evald Christensen: Jeg har lyst til at gøre et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Fibiger i anledning af hans udtalelser om frikirken i Amerika. Jeg ved ikke, om han tænker på mig, men det kunne der være en mulighed for. Han knyttede dertil bemærkningen om forståelsen af fællesskabet i vor folkekirke. Det fællesskab vil jeg gerne stå midt i, og for at sige det endnu bedre, jeg vil gerne stå midt i menighedsens fællesskab. Det er noget helt afgørende for mig, og det er i alt fald ikke blevet svækket ved, at jeg har været med til at arbejde i den dansk-amerikanske frikirke. Jeg vil ikke nægte, at mit ophold derovre har haft virkelig indflydelse på mig, men jeg kan da sige til det ærede medlem hr. Fibiger, at jeg var voksen, havde kone og børn, da vi rejste til Amerika, jeg havde lov til at stemme ved menighedsrådsvalg, før vi rejste, og mit syn på kirkepolitik var nogenlunde det samme dengang, som det er i dag.

Jeg kan videre sige, at jeg i det store og hele er tilfreds med det resultat, der er nået i udvalget med hensyn til lov nr. 280 af 30. juni 1922 om menighedsråd, og jeg er enig med den ærede ordfører for udvalget i hans udtalelse om arbejdet i almindelighed. Jeg har dog lyst til at understrege, at jeg ikke blot er tilfreds med, men også glæder mig ved, at tilmeldelsespligten til valglisten til menighedsrådsvalget er faldet bort, da jeg ikke finder nogen virkelig grund til at beholde den.

Det nytter jo ikke noget at græde over spildt mælk. Jeg tænker her på, at vi måtte gå bort fra, hvad flertallet i udvalget egentlig var enig om, nemlig 21 års valgret til menighedsrådsvalg; at vi måtte høje os for og anerkende 23 års valgrets-alder, men så har vi også håb om, at der er vundet noget derved, så vi med nogenlunde god samvittighed kan sige ja til det. Jeg havde